

Ogsaa nærværende Udvalg er af den Opfattelse, at Bestemmelsen i § 824, 1ste Stykke bør ændres. Denne Regel paalægger under Forundersøgelsen Dommeren en for vid Pligt til at bidrage til Sagens Oplysning, hvorved hans upartiske Stilling til Sigtede kan udsættes for Fare. Dommerens Opgave bør være indskrænket til den formelle Ledelse af Forundersøgelsen, medens Sagens Oplysning bør være overladt til Parterne, særlig Politiet. Reglen i § 824 stemmer i Virkeligheden ogsaa daarligt overens med Lovens andre herhenhørende Bestemmelser, idet det af disse fremgaar, at Initiativet under Forundersøgelsen i første Række er lagt i Anklagemyndighedens Hænder, jfr. § 815, 2det Stykke, § 819 og § 821, 1ste Stykke.

Udvalget er derfor i Hovedsagen enigt med det staaende Retsplejeudvalg; dog mener man, at det noget tydeligere bør præciseres, at der er væsentlig Forskel mellem Vidnernes og Sigtedes Forklaring, idet Vidnerne er pligtige at afgive Forklaring og udtaler sig under det straffetlige Vidneansvar, medens dette ikke gælder Sigtede, jfr. Lovens § 766. Der bør derfor for Sigtedes Vedkommende ikke være Tale om en egentlig Afhøring, svarende til Vidneafhøringer, men Sigtede bør spørges, om han ønsker at udtale sig, og i saa Fald have Lejlighed hertil. I Overensstemmelse hermed foreslaas Reglen i § 824, 1ste Stykke ændret og indskrænket til at angaa Afhøring af Vidner m. m., medens Bestemmelsen om Sigtedes Afgivelse af Forklaring henflyttes til Kapitel 70 (§ 765), der netop omhandler Sigtedes Indkaldelse til Forklaring i Retten.

Med Hensyn til Afhøringer *under Domsforhandling* er Reglen om, at Parterne afhører *Vidnerne*; allerede nu gennemført i Nævningesager, jfr. § 872, og i Ankesager for Højesteret, jfr. § 957, 2det Stykke, men ikke i andre Sager, jfr. § 922, sidste Stykke, § 926, 4de Stykke og § 965, 2det Stykke. I Overensstemmelse med det ovenfor anførte formener Udvalget, at Parterne i alle Sager (undtagen Politisager) bør foretage Vidneafhøring ogsaa under Domsforhandling.

Dette maa især anses for det rigtigste, naar Domsmand skal medvirke, idet i Domsmandssager de samme Grunde gør sig gældende, som har ført til Reglen i Nævningesager, nemlig at der ikke bør kunne opstaa Tvivl om Retsformandens neutralé Stilling. I Overensstemmelse hermed er Forslagene ad Kapitlerne 78 og 79, ad § 928, 3die Stykke og ad § 965, 2det Stykke.

Hvad endelig angaar Afhøring af *Tiltalte under Domsforhandling*, bestemmer § 868 om Nævningesager, at naar Nævningerne har valgt Ordfører, „giver Formanden Tiltalte Lejlighed til at forklare sig om de Forhold, som Tiltalen angaar. Enhver af de andre Dommere, enhver af Nævningerne, Statsadvokaten og Forsvareren kan begære yderligere Spørgsmaal, der sigter til at tydeliggøre hans Forklaring, rettede til Tiltalte.“ Denne Bestemmelse gaar vel ikke direkte ud paa, at Retsformanden skal afhøre Tiltalte, men da denne som oftest ikke er i Stand til uden Hjælp at give en selvstændig og sammenhængende Fremstilling, har Reglen faktisk hyppigt ført til, at Retsformanden har foretaget en egentlig Afhøring af Tiltalte.

En lignende Regel som i Nævningesager gælder iflg. § 921, § 926, 4de Stykke og § 965, 2det Stykke ogsaa i andre Straffesager.

Et *Flertal* i Udvalget (alle undtagen *Haack*) mener, at det ogsaa bør være Parterne, der udspørger Tiltalte under Domsforhandlingen. Navnlig naar Lægdommere medvirker i Straffesager, er det af stor Betydning, at Retsformanden indtager en saa tilbagetrukket Stilling som muligt med Hensyn til at tilvejebringe Oplysningerne i Sagen. Det er nemlig af den største Vigtighed, at Nævningerne eller Domsmandene straks fra Sagens Begyndelse faar den rette Opfattelse af, hvorledes Opgaverne er fordelt imellem de i Sagen optrædende Organer. Men dette kan let glippe, dersom det er Retsformanden, der udspørger Tiltalte om det paasigtede Forhold, idet der da, selv om Retsformanden udfører Hvervet paa en fuldstændig neutral og uangribelig Maade, er Fare for, at Lægdommerne ikke faar den